

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

CRÒNIQUES INFERNALS

Resum del publicat:

El brigadier Antoni Borges va ésser sorprès i detingut pel coronel Niubó a Santa Maria de Meià. El portaren a Cervera i el dia 3 de juny l'afusellaren. Durant l'execució el nostre protagonista, de manera honorable, va vendre l'ànima al diable a canvi de fer del trompa del seu hereu un digne comandant de batalló, de manera que pogués conservar el nom.

Satan acceptà el mercadeig animista. Li féu la gràcia que tingués la qualitat d'espectre, per tal que pogués complir el seu compromís i, a més, li oferí un destre fantasmagòric del qual només restava l'esquelet, i tan sols podien ésser vistos per en Borgetes.

La condemnnació de n'Antoni Borges o l'errar fantasmagòric d'un pare (3)

L'agosarat guerriller impalpable, enmig dels soldats del coronel Niubó, observava encuriós els preparatius de l'emboscada per a la que fóra la seva brigada quan encara tenia vida. Va reconèixer la bona estratègia del cap cristià; aquell parany era enginyós i sens dubte el ceballot d'en Borgetes hi ensopegaria. Per sort, ell era allà i els en previndria.

D'una llambregada va percebre un reflex a la falda de la serra. Eren ells, sens dubte, i confiats, ignoraven el perill que sobre el destacament planava. Esperitat es llança vessant avall, a galop tirat. El difunt general i el seu quadrúpede fantàstic descendien per una tartera bramant: "A cobert! A cobert!..."

Josep Borges, sobre el seu terçó i entre els caps del seu batalló, va ésser l'únic que va veure aquella esgarriosa aparició. Horroritzat, va girar cua i sortí esperitat muntanya avall. La tropa l'imità sense vacil·lar. Mentre que els oficials, resignats, guaitaven aquell descoratjador espectacle. Els homes de rang d'entre els voluntaris realistes, que sabien l'estupidesa del seu capitost, ja ni se'n feien creus, però no seguiren la sobtada maniobra, no fos cas que després haguessin de tornar a pujar. A la vista del coll, una inesperada descàrrega de fuselleria sorprengué el comandament carlí que, davant del foc creuat dels liberals, instintivament es replegà desordenadament i precipitada. Quedaren per terra les respectives boines amb escarapeles, com a mut testimoni de la seva temerària imprudència.

El vespre, un cop acampats, els oficials es disculpaven per la seva idiota actitud davant l'encertada acció de llur comandant. Ell, però, no comprenia res. La visió del fantasma del seu progenitor sobre aquell rabent esquelet l'horroritzava. Intentà explicar que no havia estat mèrit seu, sinó de

l'espirit del seu pare.

A partir d'aquell dia va començar a córrer entre la facció del Legitim el rumor que el record de la memòria de N'Antoni Borges havia fet del neci del seu fill un bon i arriscat estratega.

La columna es retirà a Àger per reorganitzar-se. La iniciativa era

en realitat en mans del brigadier, que utilitzava el seu hereu com a mèdium. Al cap de poc l'espectre començà a ésser carregós per al noi. De clar i a la serena no se separava d'ell, tothora li deia el que havia de fer i com havia de comportar-se.

Amb la reestructuració que féu de l'exèrcit legitimista el mariscal de camp, en Blasi Maria Royo i de León, Bartomeu Porredon passà a comandar la primera divisió, que tenia encomanada la província de Lleida. El batalló d'en Borges era sota les seves ordres.

El Ros d'Eroles proposà una expedició a la Vall d'Aran. En Josep i el seu germà Miquel s'hi oposaren en principi perquè consideraren que no valia la pena gastar esforços en una comarca tan mal comunicada amb la resta de Catalunya i que tenia escasses possibilitats estratègiques. Però el finat brigadier era d'una altra opinió. Ell entenia l'operació com una hàbil maniobra que resoldria les deficiències d'intendència gràcies a la rica ramadera de la zona. El primogènit va dir un "no" rotund, eren els vius els qui havien de decidir. Aquella visió demoníaca els podria portar en una situació infernal.

Malgrat el decidit i ferm propòsit dels dos germans, a primers de desembre, juntament amb els homes d'en Porredon, assoliren Viella. Més tard es retiraren cap al sud i tornaren passant pel Pont de Suert.

(Continuarà)

Professor Ximenes del Ossobuco

(Ros d'Eroles és el mot o renom amb què era conegut en els ambients carlins el general Bartomeu Porredon).

PARADISOS CARLINS: L'ILLA DE SARK

Com una mena d'annexa a l'illa de Guernsey, ran de la costa de Normandia, hi ha l'illa de Sark. Té 6 km² i uns 500 habitants que, gràcies al seu règim feudal, gaudeixen del nivell de vida més alt del món. Sark és un paradís virtuós i ecològic: els diumenges no hi ha servei de desembarcament de turistes. Els vehicles a motor hi són prohibits.

Així com Guernsey és un paradís respecte a la Gran Bretanya, perquè té un impost sobre la renda del 20% (tipus únic), Sark és un paradís respecte a Guernsey perquè ningú no paga cap impost. Les úniques exaccions són un mòdic recàrrec sobre els tickets de viatge dels turistes que visiten l'illa i sobre les begudes alcohòliques i el tabac.

Amb la petita recaptació així obtinguda n'hi ha prou per a satisfer totes les necessitats socials, que són: escola, camins, urinaris, registre de la propietat i presó. Si els diners no arriben, el Senescal de l'illa visita els rics per a donar-los l'oportunitat de ser virtuoses practicant la caritat.

Sark és un Estat autènticament feudal. El seu Senyor natural, Michel de Beaumont, governa ajudat per un parlament format pels propietaris de l'illa, els quals tenen molt clar que la seva principal missió és **NO** fer lleis, per tal de no interferir les llibertats de l'individu. A la presó, que resta normalment oberta, només hi tanquen els inspectors d'hisenda d'altres països quan tenen el mal gust d'anar a investigar on no els pertoca.

L'origen d'aïtals singularitats i de la seva pervivència rau en la protecció del Monarca britànic, que sent la necessitat de protegir l'estratègic pas del Canal de la Mànega contra els corsaris. Quan el Senyor de Sark ret homenatge a Sa Majestat Britànica, contrau l'obligació de mantenir 40 mosqueters per a combatre els enemics de la Monarquia, a canvi de no pagar impostos ni ell ni els seus vassalls.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

ΠΕΡ ΛΕΣ ΓΡΑΚΕΣ ΡΕΒΥΔΕΣ ΕΤ
ΠΕΡ ΛΑ ΡΕΚΟΗΒΕΡCΙΟ ΔΕ ΛΑ
CΑΝΤΑ ΜΑΡΕ ΡΥCΙΑ ΕΗ
ΠΑΡΑΔΙC ΦΙCΚΑΛ...
GRÀCIES,
ESPERIT SANT

Miquel Gorbatoxov

Guia Esotèrica del Boletaire

Aquest tractat va adreçat a tu, que tan bon punt plou a la tardor surts al bosc a buscar bolets.

Seguint els nostres consells no és que et puguis convertir en un boletaire professional, però sí que aprendràs les actituds i els comportaments d'aquests. Vaja, que si algun dia trobessis un "bolet" el sabries collir amb traça i estil.

1ª lliçó. Què és un bolet?

Amb les pluges de finals d'estiu es creen les condicions adequades perquè els soterrats "miscelis" emetin "carpòfors". És a dir: surten els bolets.

Aquests tenen formes diverses. Sovint són compostos per

un barret el qual conté una estructura en forma de làmines, porus, agulles, etc., productors de les espores (llavors microscòpiques). Se sustenten sobre un peu o cama, encara que en alguns casos hi pot manca. En definitiva, es tracta de l'aparell reproductor del fong.

La varietat que més clarament

evidencia aquesta funció és el singular "Phallus impudicus".

Pestil·lent bolet en què es transforma "l'ou del diable" (estat juvenil de l'espècimen). El nom li ve de la forma del membre viril humà en plena erecció (en la fase de maduresa). Sol amidar, si fa o no fa, un pam.

Nota:

El "Phallus impudicus" en el seu estat adult no és comestible, degut a la pudor que desprèn, però l'ou de diable es pot cuinar com si fossin patates a la cassola. És una menja exquisida.

L'Observador Digest